

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **BigBoard Praha, a.s.**, se sídlem Na strži 2097/63, Praha 4, zastoupen JUDr. Vladimírou Glatzovou, advokátkou se sídlem Husova 5, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2015, č. j. 441036/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2019, č. j. 8 Af 73/2015 - 58,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 7 platebním výměrem č. 279 ze dne 15. 4. 2013, č. j. MČ P7 010796/2013/OFI 2-D/Na, vyměřil žalobci místní poplatek dle § 4 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), za užívání veřejného prostranství – umístění reklamního zařízení v období od 1. 10. 2012 do 31. 12. 2012 na prostranství v ul. U Výstaviště, p. č. 1850/12 v k. ú. Bubeneč, ve výši 165.600 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a uvedený platební výměr potvrdil.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že dle obecně závazné vyhlášky hl. m. Prahy č. 5/2011, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, je pozemek p. č. 1850/12 v k. ú. Bubeneč v příloze č. 2 bodě 6 uveden jako veřejné prostranství, jehož užívání podléhá poplatku – další prostor přístupný každému bez omezení. Na tom nic nemění skutečnost, že je zde zřízeno hlídané parkoviště, neboť se jedná o zvláštní užívání, kterým pozemek charakter veřejného prostranství neztrácí (s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2015, č. j. 30 Af 59/2013 – 48). Obdobně i oplocení reklamního zařízení je součástí zvláštního užívání veřejného prostranství. Žalobce umístil na veřejném prostranství stavbu pro reklamu, jejímž účelem je šíření reklamních sdělení, kterou navíc oplotil. Žalovaný tudíž nevyložil ustanovení zákona o místních poplatcích v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) extenzivně v neprospěch žalobce. Z hlediska zákona o místních poplatcích je nerozhodné, zda je reklamní zařízení zároveň stavbou pro reklamu dle stavebních předpisů či nikoliv. Zásadní je, že je toto zařízení s to šířit reklamu obrazem či textem, je umístěno na veřejném prostranství, které je označeno v obecně závazné vyhlášce, a omezuje obecné užívání tohoto veřejného prostranství.

[3] Námitkou, že obecně závazná vyhláška je vadná, neboť nestanoví, že na pozemku p. č. 1850/12 se nachází parkoviště, námitkou nesprávného určení výměry záboru a námitkou neurčitosti výroku platebního výměru se městský soud nezabýval, neboť tyto námitky žalobce vznesl až ve svém podání ze dne 17. 12. 2019 po lhůtě k podání žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Rozsudek městského soudu napadl žalobce kasační stížností. Namítá, že pozemek, na němž je umístěno reklamní zařízení, není veřejným prostranstvím, neboť není přístupný každému bez omezení. Je totiž zcela obklopen veřejným hlídaným parkovištěm. Městský soud tuto otázku posoudil pouze formálně. V příslušné obecně závazné vyhlášce je u vymezení území, které podléhá poplatkové povinnosti, uvedeno pouze „*prostranství v ul. U výstaviště, č. parc. 1850/4, 1850/12 v k. ú. Bubeneč*“. Na parkoviště tedy poplatková povinnost vztahena není. Městský soud se touto argumentací s poukazem na koncentraci řízení vůbec nezabýval. Tím se dopustil procesního pochybení, neboť se jednalo o rozvedení včas uplatněného žalobního bodu.

[5] Městský soud se nesprávně odmítl zabývat také argumentací týkající se oplocení. Jediným účelem oplocení je ochrana reklamního zařízení před poškozením. Městský soud se s námitkami stěžovatele vypořádal zcela nedostatečně pouze odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně.

[6] Městský soud se dle stěžovatele v podrobnostech nezabýval ani námitkou spočívající v nemožnosti aplikovat zákon o místních poplatcích na stavby pro reklamu.

[7] Zákon o místních poplatcích je třeba vykládat tak, aby co nejméně zasahoval do práva konkrétní osoby. Předmět poplatkové povinnosti je vymezen nejednoznačně, neboť

zákon nedefinuje pojem „reklamní zařízení“. I s touto argumentací se městský soud vypořádal zcela nedostatečně.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že na pozemku, na němž je umístěno reklamní zařízení stěžovatele, se nachází místní komunikace, která má ze zákona charakter veřejného prostranství. Ten neztrácí ani případným provozováním placeného parkoviště, ani umístěním reklamního zařízení včetně oplocení. Námitku, že stěžovatelem užívané veřejné prostranství není uvedeno v příslušné vyhlášce jako veřejné prostranství, jehož zvláštní užívání podléhá místnímu poplatku, městský soud vyhodnotil správně jako nepřipustnou. I věcně je však nedůvodná, neboť příslušný pozemek je ve vyhlášce dostatečně identifikován. Instalace oplocení na charakteru daného prostranství nic nemění. Je zcela nepochybné, že stěžovatel umístil na daném pozemku reklamní zařízení ve smyslu zákona o místních poplatcích, o čemž svědčí i text nájemní smlouvy, kterou s hlavním městem Prahou uzavřel. Výklad pojmu „reklamní zařízení“ provedený žalovaným je přiměřený a vycházející z účelu právní úpravy. Naopak výklad stěžovatele je založen na formalistických technických hlediscích stavebních předpisů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti převážně buďto opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, aniž by reagoval na věcné vypořádání žalobních námitek městským soudem, případně toto vypořádání pouze obecným způsobem označuje jako nedostatečné či nesprávné.

[13] Z tohoto důvodu je možné k jednotlivým žalobním námitkám uvést následující. V bodech 40 – 41 napadeného rozsudku městský soud srozumitelně s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2015, č. j. 30 Af 59/2013 – 48, č. 3338/2016 Sb. NSS, dovodil, že zvláštním užíváním veřejného prostranství jako veřejného placeného parkoviště či prostoru pro umístění oploceného reklamního zařízení dotčený pozemek neztrácí charakter veřejného prostranství, a účel oplocení reklamního zařízení shledal irelevantním.

K tomu lze obecně doplnit, že ani uzavřením nájemní smlouvy pronajatý prostor neztrácí charakter veřejného prostranství, a je-li užíván zvláštním způsobem, s nímž zákon o místních poplatcích spojuje vybírání místního poplatku, je možné poplatek vyměřit. Jak již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstatoval, nájemní vztah zakládá nájemci toliko v soukromoprávní rovině oprávnění pozemky užívat namísto vlastníka, povinnost platit nájemné však nenahrazuje veřejnoprávní povinnost platit místní poplatek za užívání veřejného prostranství (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Afs 86/2008 – 89, č. 1934/2009 Sb. NSS; srov. obdobný závěr Ústavního soudu v usnesení ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 3364/10). To se nepochybně týká právě i části pozemku pronajímané hl. m. Prahou stěžovateli pro umístění reklamního zařízení.

[14] V bodě 46 napadeného rozsudku městský soud s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že z hlediska účelu zákona o místních poplatcích je lhostejné, zda dotčené reklamní zařízení zároveň představuje ve smyslu stavebního zákona stavbu pro reklamu či nikoliv. Zásadní je, že je zařízení způsobilé šířit reklamu a omezuje obecné užívání veřejného prostranství, na němž je umístěno. Tento závěr, podpořený logickými argumenty, stěžovatel jinak než prostým nesouhlasem nevyvrací.

[15] Dle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích se poplatek za užívání veřejného prostranství vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí mimo jiné umístění stavebních nebo reklamních zařízení. Stěžovatel dané veřejné prostranství, vymezené v příslušné obecně závazné vyhlášce jednoznačně parcelním číslem pozemku, užíval tak, že na něm umístil reklamní zařízení. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný a před ním správce poplatku nevybočili ze zákonného zmocnění, ani v neprospěch žalobce nevyložili zákonné ustanovení extenzivně, pokud žalobci poplatek vyměřili. Ani tuto argumentaci městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti konkrétním způsobem nezpochybňuje.

[16] Námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že v obecně závazné vyhlášce je veřejné prostranství vymezeno jako „*prostranství v ul. U výstaviště, č. parc. 1850/4, 1850/12 v k. ú. Bubeneč*“, aniž by vyhláška specifikovala, že se na pozemku nachází parkoviště, stěžovatel v žalobě nevznesl. Kvalitativně se přitom jedná o novou námitku, nikoliv rozšíření včas uplatněných námitek, že pozemek není veřejně přístupný a je oplocený, stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti a správní orgány vyložily zákon extenzivně. Ani v tomto ohledu proto městský soud nepochybil tím, že se uvedenou námitkou v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s. věcně nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Napadený rozsudek tedy není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu